

Kedves 12-es diáktársaink!

A végzősösök mindig különlegesek. Évek óta figyelem, hogy a 12. osztályba kerülőkön, akármilyenek is voltak azelőtt, rajta ül, hogy ők végzősök. Valami van a járásukban, a testtartásukban, még a nevetésükben is, valami rejtélyes léggör, melynek tárgyi megnyilvánulása a kabátjukra tűzött szalag, és ami bár nem választja el, de megkülönbözteti őket a többi halandótól. Sohasem hittem volna, hogy ez a léggör egyszer titeket fog körülöngeni, hiszen egy évvel ezelőtt nem voltatok mások, mint mi, éppen csak egy évvel idősebbek.

Tavaly tavasszal, amikor az akkori végzősökkel eltűnt ez, az iskola hangulatának szerves részét képező léggör is, űr keletkezett utánuk. És tiétek volt a feladat, hogy mint csatára készülő flotta, hajózzatok a helyükre, töltsétek ki az űrt. Ha ezt most nem képíleg szeretnénk értelmezni, csak kihasználjuk, a szavak nagyobb jelentéstartományát, azt is mondhatnánk, hogy űrhajósok lettetek.

Az űrhajó meghatározása a wikipédia szerint saját létfenntartó rendszerrel rendelkező űreszköz mely emberek szállítására is alkalmas. Mielőtt elgondolkoznátok rajta, hogy kinek jut eszébe az űrhajó difiníciója után keresgélni, hadd emeljem ki két pontját, ami a rátok alkalmazott metaforába szépen beleillik: egyrészt a saját létfenntartó rendszert, másrészt azt, hogy emberek szállítására alkalmas.

Nem titok, hogy a gimnáziumból való elballagás sok tekintetben nagyobb önállóságot vonz maga után, mint amit addig megtapasztaltatok. Bár sok értelemben egyelőre távol álltok attól, hogy „saját létfenntartó rendszerrel rendelkeztek”, így például az anyagi javak tekintetében, de én nem elsősorban erre gondolok, hanem, hogy mint nagykorú, érettségivel rendelkező emberek van-e saját véleményetek, gondolataitok, céljaitok, értékrendszereitek. A Gimnáziumban eltöltött éveitek során azt hiszem, megkaphattátok azt a szellemi-lelki alapot, melynek segítségével az itteninél bizonytalanabb közegben is megálljátok a helyeteket önálló gondolkodásotokkal.

Mint mondtam, az űrhajó másik kritériuma az, hogy emberek szállítására alkalmas legyen. Ez pedig szépen kiegészíti az előző gondolatot, hiszen azon túl, hogy a saját életetekért felelősek vagytok, azokról az emberekről sem lehet megfeledkezni, akik a szűkebb, vagy tágabb környezetekben élnek. Sokan vannak rátok bízva: családtagok, barátok, ismerősök, és nektek felelősségetek hogy részt vállaljatok az életükből, hogy időt és energiát szenteljete rájuk akár nehezebb időszakokban is.

Amikor májusban visszatértünk az iskolába, fel sem bírtam fogni, hogy ti már nem sétálgattok a folyósókon, olyan hirtelen tűntetek el. Nagy űr keletkezett utánatok, és most ránk vár ez az űr. Remélem, kiröppenve a pepita folyósók közül, megszépült emlékekkel gondoltok majd vissza a zsbongó ebédlőre, és a misék csendjére, a tanórákra és a szünetekre, hétköznapiokra és ünnepekre, tanárookra és diákokra. Mi pedig, akik nekivágunk betölteni az utánatok maradó űrt sok sikert kívánunk nektek, emellett pedig létfenntartó rendszert és szállításra váró embereket.

Szesztay Ajnácska Éva (11.A)